

Prežehnanie na verejnosti – tichá evanjelizácia

Austin Ruse

20. augusta 2019 ✚ Cirkev ✚ Tradičná zbožnosť

Pred pár rokmi ma priateľ pozval na obed do Harvardského klubu v New Yorku. Keď nám priniesli jedlo, najprv sa porozhliadal okolo na „majstrov vesmíru“ a povedal: „Teraz ich šokujeme.“ Potom sa prežehnal a pomodlil. Niečo podobné ma takmer dohnalo k slzám nedávno, na závere pretekov Tour de France, ktoré videli stovky miliónov divákov.

Zdroj: catholicweekly.com

Najťažšie športové zápolenie na svete, Tour de France, sú etapové preteky cyklistov jazdiacich viac ako tri tisíc kilometrov po francúzskych cestách, vrátane desiatok kilometrov ťažkého stúpania do vrchov v Alpách a Pyrenejách. Po tomto stúpaní sa desivo rútia dolu na druhú stranu.

Preteky sú rozdelené do 21 etáp. Jazdec, ktorý má najmenší súčet všetkých časov jednotlivých etáp sa stáva víťazom celých pretekov. V nedeľu sa Egan Bernal, jazdci za team Ineos (výrobca chemikálií), stal najmladším víťazom, ktorý kedy vyhral 116 rokov staré preteky.

Pokiaľ človek nie je jazdec, nedokáže pochopiť, aké ťažké je vyhrať čo i len jedinú etapu Tour de France, nehovoriac celé preteky.

Dolu z kopca sa rútia rýchlosťou až 100 kilometrov za hodinu, natlačení ako sardinky vedľa svojich konkurentov. Nešikovné pribrzdenie, zasiahnutie malej skaly, mokrá škvrna, môžu spôsobiť, že dospelí muži, ktorí okrem spodnej bielizne z elastickej Lycry na sebe nemajú nič, dopadnú na tvrdý asfalt. Je pozoruhodné, že aj keď k tomu dôjde, väčšina z nich vstane a krvácajúci a doráňaní pokračujú v boji. To všetko môže byť inšpiráciou aj pre náš vnútorný život.

Acedia je druh smútku nad každodennou „nezáživnou“ rutinou modlitby a praktizovania našej viery, ktorú my ako kresťania musíme vziať na seba. Pomyslime len na ubíjajúce myšlienky týchto cyklistov, keď v pondelok prejdú skoro dvesto kilometrov, nasledujúci deň ráno vstanú a robia to znova a znova a znova počas 21 dní, kedy absolvujú viac ako tritisíc kilometrov.

Preteky končia vyčerpávajúcim finišom v centre Paríža na ulici Champs-Élysées, kedy pretekári počas záverečnej etapy dorazia do centra mesta a potom ešte idú niekoľkokrát okolo Víťazného oblúku (Arc de Triomphe de l'Étoile). Bernal túto etapu nevyhral. Nemusel: vyhral Tour de France.

Keď šampión prekročil cieľovú čiaru, obklopili ho novinári a manipulanti. Prichádza jeho matka, brat a priateľka. Čo sa potom stalo, ma dojíma aj teraz, keď o tom píšem.

Bernal má iba 22 rokov. Jeho mladší brat, možno 15 ročný, stojí pred svojím starším bratom s údivom na tvári, so slzami v očiach. Bratia sa dlho objímali. Bernal chytil tvár svojho brata do rúk a láskyplne ho pobožkal na čelo.

Potom urobili čosi, čo som nikdy predtým nevidel: žehnali sa navzájom a dali si krížik. A urobili to tak dokonale, tak dokonale to bolo zladené, že je jasné, že to robia bežne. Bernal potom to isté urobil aj so svojou matkou. Sledoval som to znova a znova.

Túto momentku som natočil z mojej televízie a dal na Twitter. Video bolo zobrazené 55 000-krát; má 2 400 lajkov, a komentáre boli plné emócií.

Táto Bernalova epizóda nie je na Tour de France jediná. Mnoho jazdcov, ako napríklad Talian Vincenzo Nibali, sa pred každou etapou prežehnávajú. Jeden divák podal ruženec ďalšiemu kolumbijskému jazdcovi Nairo Quintanovi v 18. etape a Quintana túto etapu vyhral.

Pripomína mi to obraz Normana Rockwella „Saying Grace“ (Saying Grace), ktorý sa objavil na obálke edície Saturday Evening Post na sviatok Vďakyvdania v roku 1951.

Foto: obraz Normana Rockwella – Saying Grace

Stará žena s kvetinovým klobúkom sedí v reštaurácii so sklonenou hlavou. Pred sebou drží zopäté zvráskavené ruky. Vedľa nej sedí jej chudučký vnuk a má hlavu sklonenú. Svoju stoličku má prisunutú bližšie k nej, ďalej od dvoch starších chlapcov, ktorí sedia pri tom istom stole. Pravdepodobne sú to tínedžeri, ale už muži. Jeden z nich fajčí. Pozorne sledujú babičku a vnuka.

Drsne vyzerajúci neoholený muž cez plece sleduje túto scénu. V popredí iný muž fajčiaci cigaru sa na to pozorne díva. Cez okno vidno, že babička a vnuk sú v cudzom meste, v ktorom nie sú doma.

Je to svet pracujúcich mužov, ktorí s rešpektom hľadajú na rodinu, ktorá sa nehanbí modliť sa pred jedlom. Azda sa týmto mužom vynárajú spomienky na podobné scény s vlastnými babičkami? Napadá im, že by sa mali vrátiť k viere? Z užasnutého výrazu na ich tvárach vidno, že sú svedkami čohosi neobvyklého.

Prežehnanie sa pred jedlom na verejnosti môže patriť k najrevolučnejším aktom našich čias. Zdá sa, že sme čoraz väčšími vytláčaní z verejného priestoru. Jednu vec nám však ani ľavica nemôže vziať.

Moja žena a ja sa modlíme pred jedlom spolu s našimi dcérami. Moji priatelia a ja to robíme v reštaurácii. Priznávam, že sa cítim trochu bizarne, keď som sám. Moja chyba.

Je to však revolučný akt a bez ohľadu na to, či tí, ktorí sú blízko, sa pozerajú na nás ako tí muži v reštaurácii na obraze, môžete si byť istí, že niekto si to určite všimne. Až do Posledného súdu však nikdy nebudeme vedieť, aký účinok má táto revolúcia.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/prezehnanie-na-verejnosti-ticha-evanjelizacia/>